

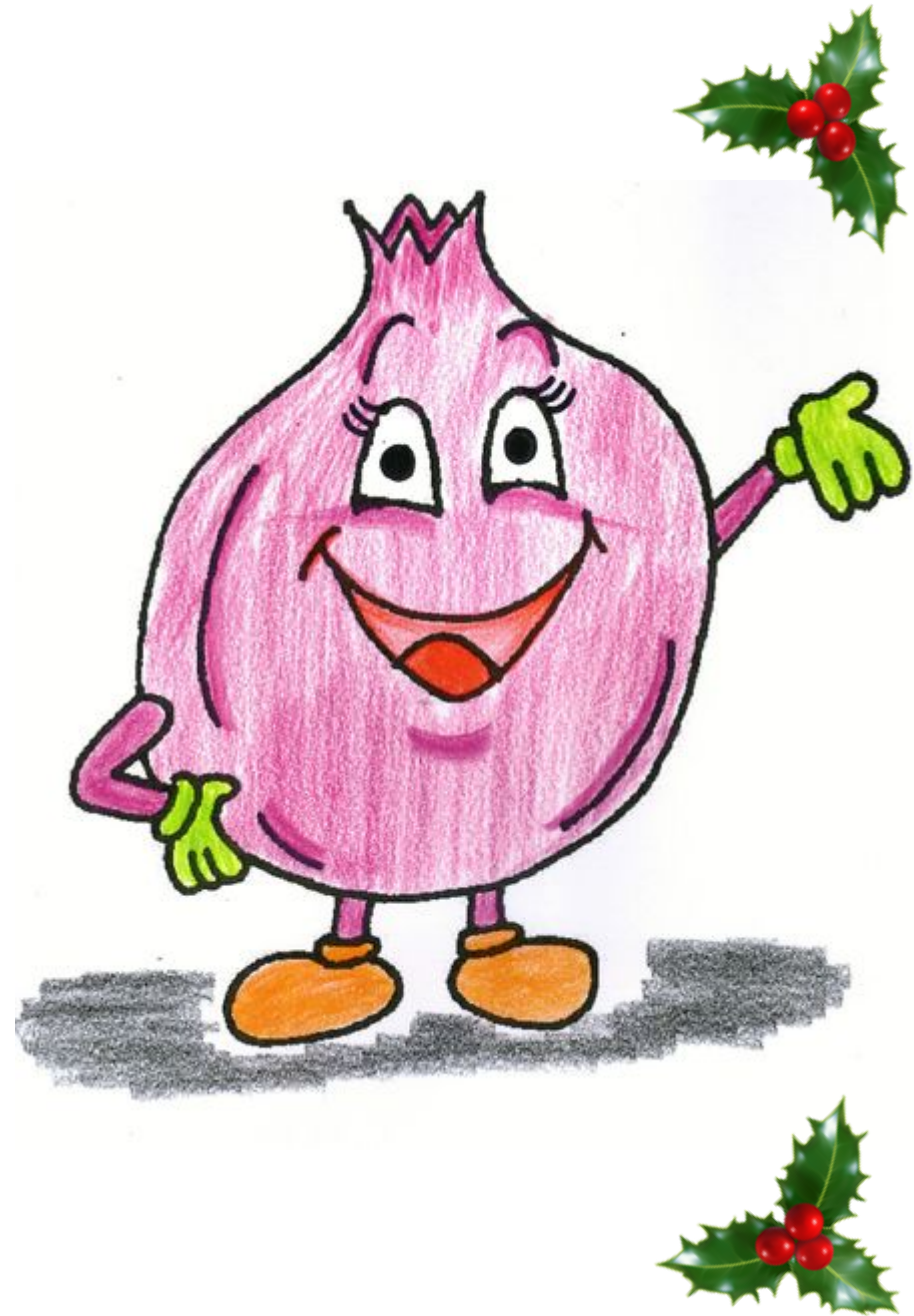
*Η Ροδούλα
που δεν ήθελε να σπάσει*

*ΛΙΝΑ
ΡΟΚΑ*

Θα σας πω μια ιστορία για ένα
ρόδι διαφορετικό από τα άλλα. Η
Ροδούλα, το λέει και το όνομα της,
ήταν ένα ρόδι που είχε
ανθρώπινες συνήθειες. Μιλούσε,
γκρίνιαζε, στεναχωριόταν,
σκεφτόταν, αποφάσιζε. Το σπίτι
της δεν ήταν μία πυκνόφυλλη
ροδιά. Εδώ και πολλές μέρες,
κάποιο χέρι την είχε κόψει και την
είχε βάλει πάνω σε ένα
τραπέζι, μέσα σε μία φρουτιέρα.

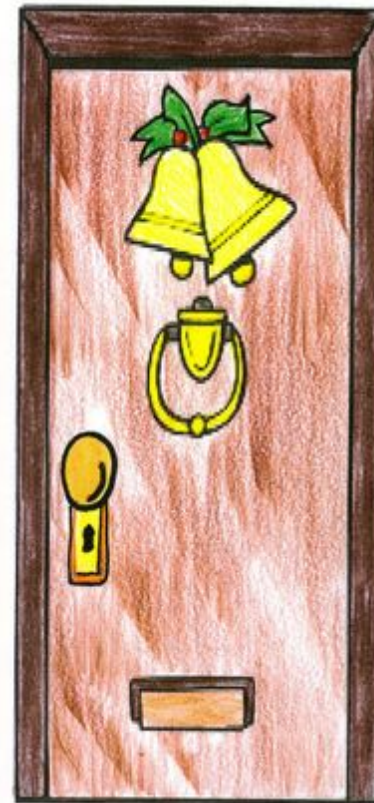
Ήταν πολύ χαρούμενη που ζούσε εκεί, γιατί σε όλο το σπίτι επικρατούσε ένα κλίμα γιορτινό. Περίμεναν όλοι τα Χριστούγεννα. Δεν πολυκαταλάβαινε τι ήταν τα Χριστούγεννα αλλά όλα γύρω της άρεσαν. Ο φίλος της το δέντρο, τα λαχταριστά γλυκά στο τραπέζι, το τραγούδι που άκουγε από τον μικρό Δημήτρη. Ήθελε το παιδί να το μάθει για να βγει στη γειτονιά να το πει. Τι παράξενη συνήθεια κι αυτή. Μάλλον το έκαναν οι άνθρωποι γιατί ήταν έθιμο. Έτσι είχε ακούσει να λέει, η γιαγιά από το χωριό, που είχε έρθει για να περάσει τις γιορτές με την οικογένεια.

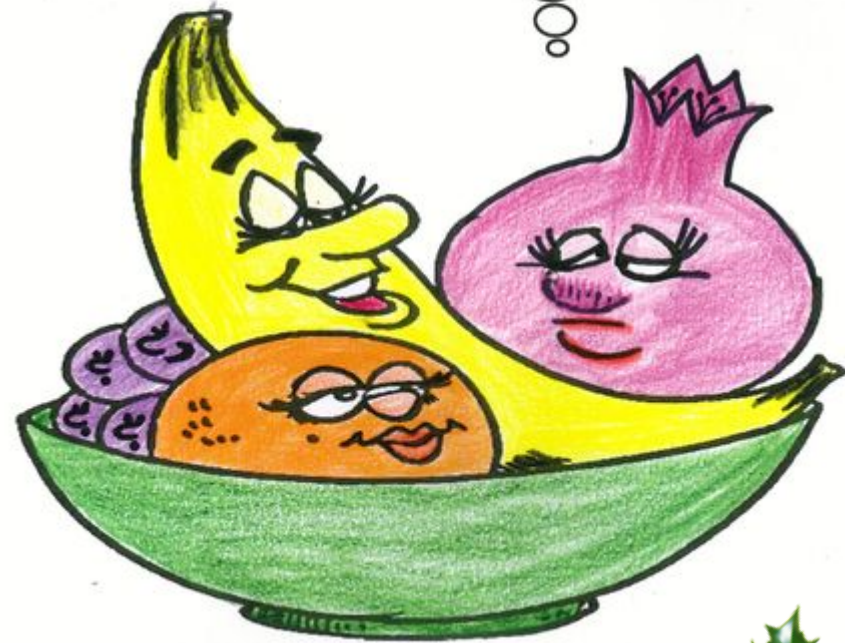

Μια μέρα όμως έγινε κάτι που δεν το περίμενε και την τρομοκράτησε. Η γιαγιά εξηγούσε στον Δημήτρη γιατί την είχαν μέσα στη φρουτιέρα. Είπε πως θα την «έσπαγαν» στη πόρτα του σπιτιού με το που θα ερχόταν ο καινούριος χρόνος. Η οικογένεια όλη θα ευχόντουσαν μύριες ευχές και χίλια καλά όσα ήταν και τα σποράκια της.

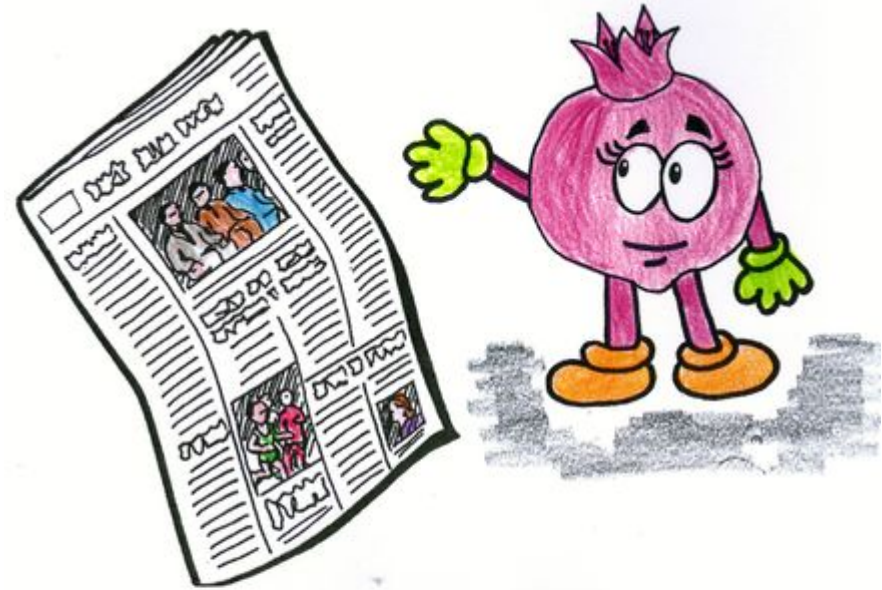

Εκείνο το βράδυ δεν κοιμήθηκε καθόλου
καλά. Εφιάλτες, ανησυχίες, ερωτήματα.
Τι δουλειά είχε ο χρόνος στα ξένα σπίτια;
Δεν μπορούσε να μείνει στο δικό του;
Πως θα κουβαλούσε χίλια καλά στα χέρια;
Τον πόνο, τα καρούμπαλα ;
Φοβάμαι , με ακούει κανείς;

Οι μέρες έγιναν δύσκολες και οι νύχτες δυσκολότερες. Κανείς δεν μπορούσε να την παρηγορήσει και να της πει ότι όλα θα πάνε καλά. Τα Χριστούγεννα, για όλους ήταν γιορτή και για κείνη ήταν το τέλος. Κάποιο βράδυ όμως ο πατέρας, δίπλα στη φρουτιέρα, άφησε μία εφημερίδα. Την ώρα που όλα στο σπίτι σώπασαν και η αϋπνία ταλαιπωρούσε τη Ροδούλα συνέβη κάτι, κάτι που άλλαξε τη ζωή της. Περίεργη, όπως ήταν άρχισε να ξεφυλλίζει την εφημερίδα.

Άρχισε να διαβάζει ψιθυριστά και συλλαβιστά :
«Η μικρή Άννα νοσηλεύεται στο νοσοκομείο
μετά από τροχαίο και δίνει μάχη για τη ζωή της
στο χειρουργείο».
«Μεγάλος σεισμός συγκλόνισε περιοχή
της Ελλάδας με πολλές καταστροφές».
«Ηλικιωμένος, άστεγος βρέθηκε να
περιφέρεται στους δρόμους της Αθήνας.»

Συνεχίζοντας να διαβάζει, κατάλαβε ότι αυτό που θα ζήσει δεν είναι το τέλος αλλά η αρχή. Ήταν η αρχή για αυτό που προοριζόταν. Είχε αποφασίσει να πέσει και να «σπάσει», όπως έλεγε το έθιμο και να φέρει μύρια καλά, όσα είναι τα σποράκια της. Μα δεν θα «έπεφτε» στη πόρτα αυτού του σπιτιού. Είχε αποφασίσει να πέσει στη γειτονιά του κόσμου. Ενός κόσμου που είχε την ανάγκη της

Θα ήθελε ένα σποράκι της να πάει την υγεία στο κρεβάτι της Άννας, ένα άλλο να φέρει την ελπίδα σ' αυτούς τους ανθρώπους που χτυπήθηκαν από τον σεισμό και ακόμα ένα ,ένα σπιτικό και μια αγκαλιά για τον παππού που κρύωνε στους δρόμους.

Δεν θα σταμάταγε όμως εκεί. Μύρια σπόρια, μύριες ευχές. Θα έψαχνε και θα ευχόταν.

Η Ροδούλα άνοιξε την πόρτα του σπιτιού και έφυγε χαρούμενη και αποφασισμένη. Δεν ξέρω αν τα κατάφερε ή που βρίσκεται τώρα που διαβάζεις την ιστορία. Μου φαίνεται πως πριν λίγο καιρό άκουσα το γέλιο της Άννας σε κάποια παιδική χαρά, την ώρα που έκανε τσουλήθρα. Αν σε περίπτωση τη δεις σε κάποιο στενό στη γειτονιά του κόσμου να της πεις ότι ο φόβος της έγινε ελπίδα και ευχή για όλο τον κόσμο.

